

N:r 16.

Ansvarig utgifvare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 aug. 1908

Pris pr år:
På posten ..... kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

67 årg.

Innehåll: Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtål, av P. W. — Själavården i församlingen, av J. E. Lövgren. — Huru uppstod den första väckelse, som Moody upplevde? — I tempelgården, poem av Oskar H. — L. Molin (med foto.), av Alfred Hammar — J. Nilsson (med foto.), av J. Nyrén. — Från Expeditionen. — Från verksamhetsfältet. — Från andra läger. — Ira D. Sankey. — F. Franson. — Tack och farväl. — Från Lappland. — Vi hava fått för intet. — Hans sista sång. — Vår ungdoms litteratur. — Herre, jag tror. — Annonser.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

Jag upphör icke att bedja Gud för eder, på det att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens fader, må giva eder vishets och uppenbarelses Ande i sin kunskap. Ef. 1: 17.

Sedan Paulus talat om, huru han bad för församlingen, så förklarar han här, vad huvudsyftet med hans bön var. Och då säger han: att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens fader, må giva eder vishets och uppenbarelses Ande i sin kuhskap. Här märka vi först, huru han kallar Gud för vår Herre Jesu Kristi Gud. Det är icke heller bara på detta ställe, han så talar. Men icke endast han, Jesus säger också själv på korset: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig? Och när han var uppstånden från de döda, skickade han sina lärjungar den hälsningen: »Jag far upp till min Gud och eder Gud, till min fader och eder fader. Det var Gud, som hade fött honom, det var Gud, som hade sänt honom i världen, det var Gud, som hade givit honom det ämbetet att frälsa världen. Det var Gud, som räckte honom den lidandets kalk, som han måste dricka. Det var Gud, som uppväckte honom från de döda och upphöjde honom på sin högra sida i himmelen. Det var Gud, som gav honom all makt i himmelen och på jorden. När han fullständigt

utfört sitt verk, skall han ock åt sin Gud återlämna riket och makten och själv bliva Gud underlagd, och Gud skall bliva allt i alla (1 Kor. 15). Så vittnar Guds ord om förhållandet mellan fadern och sonen. På samma gång det heter: I begynnelsen var ordet och ordet var Gud så heter det även: Gud är vår Herre Jesu Kristi Gud. Jesus är jämlik fadern, ett med fadern. Men i gudomsväsendet är, såsom vi enligt katekesen pläga säga, fadern den förste personen, sonen den andre personen. Därför säger ock en mycket framstående svensk författare — nu död sedan många år tillbaka — att skillnaden i gudomsväsendet mellan fadern och sonen är endast den, att fadern är fader och sonen är son. Någon annan skillnad är det icke. I denna mening kunde frälsaren säga, att fadern var större än han.

Vidare kallar aposteln Gud för härlighetens fader, d. v. s. han är omgiven av himmelsk härlighet, en härlighet om vilken vi icke kunna hava annat än de allra svagaste föreställningar. Det är lika omöjligt för oss att falta Guds majestät och härlighet, som det vore omöjligt att rymma havets vatten i ett litermått. Alla våra föreställningar om Gud äro därför ytterst inskränkta och ofullkomliga. Men äro de dock i grund och botten sanna, så är det huvudsaken. Gud har i sitt ord talat till oss på mänskligt språk och på mänskligt sätt. Detta var nödvändigt, om vi skulle kunna få en sann föreställning om honom, och sann kan den vara, även om den är ofullkomlig. På samma sätt göra vi, när vi

tala till våra små barn om Gud och Herren Jesus. Vi måste då tala på ett barnsligt sätt. Barnen få därigenom visserligen en barnslig men dock i grund och botten sann föreställning om Gud och Kristus. Och det är huvudsaken. Så gör nu Gud även till oss, ty med all vår stora lärdom äro vi dock endast stora barn. Det är sant, att om en fullväxt man och ett litet barn sträcka upp handen, så når mannen högre upp än barnet, men till solen når han icke. Därför framställes Gud i bibeln på ett mänskligt sätt. Han framställes såsom en fader, som följer barnen med ögonen. Han framställes såsom en fader, vilken lutar sig ned och böjer sitt öra till barnen, när de bedja. Han framställes såsom en fader, som bär dem i sina armar och i sitt sköte, såsom en fader, som följer med dem, när de gå genom vatten, att djupen icke skola fördränka dem, och genom elden, att den icke skall bränna dem. Detta är ju'i grund och botten sanna, ehuru oändligt ofullkomliga föreställningar. Men när det kommer, som fullkomligt är, då skola vi se Gud, såsom han är. Och då skola vi förvisso bliva som drömmande.

Jag hade en liten dotter, som dog, då hon var mellan tre och fyra år gammal. Hennes tankar sysslade ständigt med andliga ting. En dag frågade hon mig: »Pappa, ska vi få nya ögon i himmelen, så att vi kunna se Gud?» När jag svarade ja, så blev hon glad. Kort därpå lades hon ned i den sjukdom, som ändade hennes liv. Och så gick hennes önskan i uppfyllelse.

Ja, Gud vare lov, att vi ha så mycken kunskap, vi ha, att vi fått veta så mycket om Gud, som verkligen är fallet. Men vi behöva lära känna honom mer och mer. Därför beder aposteln, att Gud, härlighetens fader, måtte giva de troende vishets och uppenbarelses ande i sin kunskap.

Den ande, han här talar om, är den helige Ande. Han kallar honom vishetens ande, ty där denna ande får taga sin boning i en människas hjärta, där gör han den dåraktige vis. Såsom ock David i Ps. 19 säger, att Gud genom sin lag och sitt råd gör de enfaldiga visa. Ty när Guds Ande får intaga hjärtat, då blir den ogudaktige gudfruktig. Den ogudaktige är en dåre, men den gudfruktige är en vis man. Gudsfruktan är vishetens begynnelse och vishetens krona. Och så blir då av en dåre en vis människa. Det är dåraktigt att leva i synd, det är dåraktigt att förakta Gud, det är dåraktigt att söka det, som är nedantill, och förgäta det, som är ovantill, det är dåraktigt att följa köttets och sinnets lustar. Men det är vist och klokt att tro på Gud, det är klokt att älska Gud, att följa Jesus, att lyda Jesus, att vandra i ljuset inför hans ansikte, att söka det himmelska och eviga, att göra sig ren från all köttets och andens besmittelse. Ja, detta är vishet. Och emedan det är en vishet, som endast den helige Ande verkar, så beder aposteln Gud, att han måtte giva de troende vishetens och uppenbarelsens ande. De hade honom ju sådan. Men de behöva, att han allt mer måtte uppenbara Gud för dem. Detsamma behöva även vi. Vi behöva mer och mer lära känna Gud. Den, som menar sig vara fullkomlig i kännedomen av Gud, han är i själva verket en mycket stor dåre.

Låt oss därför bedja: Gud, uppenbara dig ju mer och mer för oss. Uppenbara din kärlek, din nåd, din makt, din vishet, ja allt, så att vår tro måtte varda ju längre desto mer stärkt och orubblig, vår kärlek mer brinnande, vår kraft mer stärkt till att försaka all ogudaktighet och världslig lusta samt att vandra gudfruktigt, rättfärdigt och tuktigt i världen.

Aposteln säger: i sin kunskap, d. v.-s. i kunskapen om Gud och Kristus. Ty det är evinnerligt liv att känna Gud och den, han sänt, Jesus Kristus. Annan kunskap kan ju också vara nyttig. Det är nyttigt att kunna matematik, historia, geografi o. s. v. Men den frälsande kunskapen är kunskapen om Gud och den, han sänt. Och därtill behövs uppenbarelse genom Anden. Den kunskap, den helige Ande verkar, är också en kunskap, som rör sig helt och hållet om Guds frälsningsråd i Jesus Kristus. Därför säger Jesus: Han skall bära vittnesbörd om mig. Han skall taga av mitt och förkunna eder, och han skall påminna eder allt det, som jag talat till eder. Den kunskap, som den helige Ande giver, är således icke kunskap i geografi eller i naturvetenskap eller annat sådant. Om sådana ting tala därför profeterna och evangelisterna på helt naturligt och vanligt sätt. Nej, den kunskap, som Anden giver, rör sig helt om Jesus Kristus. Han var medelpunkten i apostlarnes vetande, och han är medelpunkten i deras predikan. Därom säger Paulus i 1 Kor. 2: 2: Jag beslöt att bland eder ingenting annat veta än Jesus Kristus och honom korsfäst. Frälsaren säger ock till sina lärjungar, att när Anden komme, så skulle han leda dem i hela sanningen. Och Petrus beder och säger: Växen i nåd och vår Herres och frälsares. Jesu Kristi kunskap (2 Petr. 3: 18.) Det är alltså, vad vi framför allt behöva. Vi må ju därjämte bedja Gud om kunskap att lära känna honom i hans skapelses verk mer och mer, men framför allt att lära känna honom i Kristus Jesus. Därför är det hjärtat och medelpunkten i den sanna evangeliska predikan att predika Kristus Jesus, att måla Kristus Jesus, såsom Paulus gjorde i Galatien (Gal. 1). Ty Jesus Kristus är det rätta porträttet av Gud. I honom bor gudavarandets fullhet lekamligen, säger aposteln i Kol. 2. Och det behövs förvisso uppenbarelse genom Anden för att komma till den rätta kunskapen. Därför skola vi, om vi med allvar och eftertanke under bön studera den heliga skrift, upptäcka mer och mer, som vi förut aldrig sett, samt bliva mer och mer befriade från villfarelse. Ty såsom vi ofta icke se, vad som står i den heliga skrift, så tro vi oss ofta där se saker, som aldrig stått där.

Det var en gång år 1870. Jag satt och samtalade med ett par prästmän. Därvid sade den ene: »Ja, Gud är ju i Kristus försonad.» Då inföll jag: »Var står det skrivet?» Vi logo alla tre åt en sådan fråga. Vi trodde ju så visst, att det stod på varenda sida, men så skulle vi taga reda på ett ställe, där det stod. Vi letade och letade utan att finna ett enda. »Vad är detta? frågade jag åter, står icke det i bibeln, som vi tro och predika såsom själva hjärtpunkten i evangelium?» Når jag kom till mitt hem, började jag att leta igenom hela Nya testamentet. Det måste stå där. Jag letade utan att

finna, vad jag sökte. »Men det står i alla fall i Gamla testamentet», täpkte jag. Och så började jag leta där. Dock icke heller där stod det. »Men är det då icke besynnerligt, tänkte jag, att vi så där kunna gå och tro, vi som dagligen läsa bibeln, att det står över allt, det som ingenstädes står?» Ja, så är det. När jag får en fläck på ögat, så ser jag den fläcken överallt. Ser jag en människa i ansiktet, så sitter fläcken där, ser jag på en tavla, läser jag i en bok o. s. v., ja, så sitter han där. Jag kan icke bli fri från denna synvilla, förrän jag blir av med fläcken i ögat.

Jag kan icke säga, hur förvånad jag blev, när jag på min österländska resa kom till Röda havet och fick se, att där icke funnos de där bergen, som jag hört så mycket om och själv predikat så mycket och uppbyggligt om. Jag sade till min reskamrat: »Hur hänger detta ihop? Moses hade ju berg på högra sidan och på den vänstra, havet framför sig och Faraos här bakom sig. Hur skall jag förklara detta?» Även han tyckte det var besynnerligt. Så slogo vi upp berättelsen i 2 Moseb. och läste den. Men där står icke ett ord om några berg. Jag hade ju läst berättelsen många sånger förr. Men när jag slutat läsningen, trodde jag alltid, att jag hade läst om de där bergen. Om dem tala även alla läroböcker i biblisk historia.

När jag kom hem till Sverige, talade jag om detta för många både präster och lekmän. Alla blevo de förvånade. »Vad säger du? Visst står det om bergen.» Nej, de bergen — de finnas varken vid Röda havet ej heller i bibeln.

Summa: vi behöva få vårt hjärtas ögon öppnade att se och märka, vad det är, som står i Guds ord, så att vi må komma till en rätt kunskap. Av oriktig kunskap kommer svaghet i det andliga livet. Därav komma ofantligt många anfäktelser och tvivel, förvillelser och strider. Varav komma alla lärostrider, om icke därav, att det är fel i vår kunskap? Den ene tycker sig se så, den andre så. Vad som för den ene står fram såsom klaraste sanning, det står för den andre som villfarelse och mörker. Däray komma många strider. Och dessa strider sätta kärleken i fara, så att det vill till, om kärleksbandet icke skall alldeles brista. Därför är det så viktigt, att vi bedja Gud om uppenbarelsens Ande, att vi må komma in i den sanna kunskapen och växa i den, så att vi bliva grundade, rotade, fasta och endräktiga. Aposteln framställer ock detta som målet för hans undervisande verksamhet, att församlingen må komma till enhet i tron och vår Herre Jesu Kristi kunskap. Men det är ännu långt hädan och dit. Därför må vi bedja: »Gud, Gud, giv oss den rätta kunskapen, den rätta visheten. Uppenbara för oss ditt eget väsen, uppenbara för oss din vilja och ditt fräls-

Ja, Gud hjälpe oss. Och välsigne han sitt ord på våra hjärtan. Amen.

Rom. 3: 9-18.

v. 9. Judarne hade stora företräden framför hedningarna. De kristna ha mycket större. Men det hjälper dem icke, om de leva i otro och synd. Den, som har mat, har stort företräde framför den, som ingen har. Men om den förre icke äter, så svälter han ihjäl lika visst som den andre. Så är det ock med den, som har eller icke har Guds ord och sakrament. När den ogudaktige kristne tröstar på, att han är döpt, såsom skulle det göra honom salig, då är det lika dåraktigt, som när den oomvände juden tröstar därpå, att han är omskuren.

v. 10. De citat, som Paulus här anför, äro hämtade från olika ställen i Gamla testamentet.

Icke en enda är rättfärdig. Paulus, om någon, var rättfärdig genom egna verk, och dock, när hans andliga ögon öppnades, fann han sig vara den förnämste bland syndare.

v. 11. Att vara gudfruktig är förstånd, att leva i synd är dårskap. Därför kallar bibeln syndare för dårar (Ps. 14: 1). Här kunna nu tillämpningar ske på alla områden: huru dumt och dåraktigt det är att förakta Gud, att leva för världen, att supa, leva liderligt, att vara lat i sitt arbete o. s. v.

v. 12. Av naturen äro alla ogudaktiga. Sann gudaktighet är ett Andens verk. Vari sann gudaktighet visar sig: dess rot är tron, som föder kärlek till Gud. Men denna kärlek visar sig i lust och glädje att lyda Gud, att söka hans behag, att vandra i ljuset inför hans ansikte, att söka det himmelska, att försaka all ogudaktighet och världslig lusta o. s. v. Här är tillfälle att gå in på alla livets förhållanden, att anställa självprövning.

v. 13, 14. Deras tal är såsom den förpestande ångan ur en öppen grav. Den, som råkar ut för deras tunga, är att likna vid den, som sänkes i en grav. Läs Jak. 3: 3—12. Här bör man i samtalet stanna för att närmare draga fram tungans synder: vari de ha sin rot, vad skada de göra, huru de kunna kläda sig i from dräkt, huru vanliga de äro, huru de kunna föra människan i förtappelse. Men vem tror, att han med sin elaka tunga kan stänga himmelen för sig själv?

v. 15—18. Var de fara fram, ställa de till förödelse, elände, ofrid, blodsutgjutelse. Och detta därför
att de icke frukta utan förakta Gud. Läs 2 Mos. 20: 20.

1 Mos. 39: 9.

P. W.

na de la composition della com

the late are the will be skilled to

P. W.

Själavården i församlingen.*

Vården Guds hjord, som är hos eder, och haven akt på honom, icke av tvång utan självmant, icke för slem vinning utan beredvilligt, icke såsom herrar över församlingen utan såsom föredömen för hjorden. Och då överherden varder uppenbar, skolen I undfå hårlighetens ovanskliga krona. 1 Petri 5: 2-4.

Det är ett mycket viktigt ämne eller spörsmål, som vi här hava framför oss. Ingen, vare sig predikant, föreståndare eller kristen i allmänhet, har fullt fattat dess stora betydelse för den kristna församlingen. Ty den enskildes, ja, hela församlingens väl eller ve hänger på, huru själavården utövas. Utövas den väl och troget efter Herrens ord, uppenbaras snart frukterna därav i församlingen. Men utövas den försumligt eller, vad ännu värre är, helt och hållet utelämnas, då förlorar snart församlingen sin kristliga karakter. Ty där själavård icke längre övas, där är icke heller någon sann kristen församling.

Många böcker och kommentarier hava blivit skrivna om konsten att predika, men rörande den trogna själaherdens umgänge med sin hjord, omsorgen om de sjuka, felande, tvivlande och bekymrade själarna, ja, rörande allt, som hör till själavården, har ganska litet blivit skrivet.

Detta kanske beror därpå, att det kristliga församlingslivet i vårt land är så nytt och predikoverksamheten så gammal. Ty det kristliga församlingslivet började först efter de stora väckelserna på 70- och 80-talet uppblomstra bland oss, då däremot predikoverksamheten har existerat årtionden därförut.

Men då församlingslivet utvecklat sig på ett sådant sätt, som nu skett, ligger det stor vikt uppå, att vi rätt vårda de själar, som blivit oss anförtrodda, och som Jesus Kristus köpt med sitt eget blod. Försumma vi detta, så skall snart församlingslivet gå tillbaka, men icke blott det, utan även den kristliga missionen. Ty det är genom församlingen, som Gud utför sitt verk på jorden. Försvagas församlingen och mattas hennes andliga liv, så kan hon icke mycket göra, som är av något sant värde inför Gud. Men tillväxer hon dagligen i tro, kärlek och alla andens frukter, så följer därav en större förmåga att verka Guds verk både här hemma och i hednavärlden. Må därför vi, som äro satta att vårda Guds hjord, se till, att varje medlem får vad den behöver, så att alla kunna växa i nåden och vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi kunskap, 2 Petr. 3: 18. Ty därigenom skall församlingen kunna framstå som en stad på berget, ett ljus i mörkret och ett salt i förruttnelsen. Ja, den skall i fullaste mening bliva lik en vattnad trädgård och lik en vattukälla, vars vatten icke tryter.

Men vad hava då vi predikanter och föreståndare att iakttaga för att utöva en sådan själavård?

Svar: Vi böra först se till, att vi leva ett sunt andligt liv. Ty den, som icke själv lever ett sant trosliv med Gud, kan icke vårda andras själar. Försumma därför aldrig ditt eget trosliv! Följ Herren Jésus tätt i spåren. Låt honom uppfylla dig med sin kärlek. Ty Jesu Kristi kärlek måste vara den makt, med vilken du drager själarna till Kristus och församlingen. Bruka flitigt Guds ord och böneumgänget med Gud. Vik aldrig ifrån Herrens ord, vad det än må kosta dig. Öppna helt ditt hjärta för Guds helige Ande och var beredd att lyda hans maning. Låt Gud sörja för dig, och vare det din enda omsorg att förhärliga Gud och uppbygga hans församling. Då skall du kunna leva ett sant trosliv och Guds helige Ande skall för dig öppna dörren till fårahuset, och du skall bliva en god själaherde.

Men vi böra för det andra icke blott studera vår bibel för att själva kunna leva ett sant trosliv utan för att lära känna och förstå hennes dyrbara innehåll, på det att vi till alla må kunna rätt dela sanningens ord. Ty syftemålet med vårt arbete är: att uppväcka de sovande, varna dem som stå i fara, trösta de sörjande, stödja de svaga, uppbygga de troende, ja, korteligen göra de onda goda och de goda bättre.

För vinnande av detta mål intager den evangeliska predikan ett framstående rum. Ty Guds ord är en hammare, som sönderslår berg, men på samma gång en salva, som läker förkrossade hjärtan. Det är ett ljus, som upptäcker både synd och nåd, som visar vägen till himmelen och giver kraft och mod att vandra denna väg. Det är ett livsbröd för alla hungrande, en flödande, ren och outtömlig källa för alla törstande. Det är ett livets träd, fullt med utsökta frukter; en diamantgruva full med levande och oförgängliga ädelstenar. Ja, Guds ord är ande och liv. Må vi därför i tid och otid förkunna detta ord, som aldrig skall komma tillbaka utan frukt.

Men vi skola icke blott från predikstolen förkunna det, utan vi skola träda varje särskild människa nära, och, drivna av Kristi kärlek och utan anseende till person, hålla en predikan mellan fyra ögon. Ty då är det icke så lätt att slingra sig undan sanningen, som i den stora församlingen. Göra vi detta, så skola många själar räddas, som annars skulle gå förlorade. Ja vi skola därigenom kunna utöva den bästa själavården.

För det tredje är det för själavårdens utövande av stor vikt och betydelse att alla, både unga och gamla, som kommit till tron på Jesus, formligt ansluta sig till den kristna församlingen. Ty församlingen är alla troendes andliga hem och fostringsanstalt på jorden. Hon är sådden till riket, det rike, som av inga gränser vet. Hon är den enda förening, som har evig natur. Alla andra föreningar upplösas i tiden eller i döden, men denna förbliver i evighet. Ty alla hennes medlemmar hava evigt liv i och genom Kristus. Vill du därför bliva fostrad och vill du fostra och vårda andra för himmelen, så slut dig till den kristna församlingen. Ty likasom barnet behöver modern och modern barnet, så behöver du församlingen och församlingen dig.

Många troende gå in i nykterhetsföreningen i stället för i församlingen, men de förlora då också själavården och, vad värre är, många förlora där sina själar. Andra gå in i ungdomsföreningen och stanna där. Men det är en stor skillnad mellan ungdomsföreningen och församlingen. Ty det är, bildlikt talat, från församlingen som ungdomsföreningen lånar sitt ljus. Därmed har jag

^{*} Föreläsning; av predikant J. E. Lövgren, Tegelsmora, hållen på predikantmötet i Stockholm den 9 april i år.

icke sagt något ont om ungdomsverksamheten. Ty den är god och i våra dagar nödvändig, om den får utgöra en gren av församlingens verksamhet. Men går den sin egen väg på sidan av församlingen — som den aldrig kan ersätta — så skadar den både sig själv och församlingen. Broder och syster, utbyt därför aldrig församlingen mot något annat, huru gott det än må vara. Ty endast församlingen är Kristi brud, hans kropp, dens fullhet, som uppfyller allt i alla.

Tänk om alla predikanter, föreståndare och kristna i allmänhet rätteligen fattade församlingslivets stora vikt och betydelse för det kristliga livets tändande, fostrande och bevarande, och gjorde allt, vad de kunde för detsamma. Ja, om alla troende, som i våra dagar stå utanför den kristna församlingen, helt och odelat medbåde sina personliga krafter och sina gåvor komme med in i densamma, vilken verksamhet, och vilken själavård

skulle vi då icke kunna utöva.

Vidare för det fjärde intager det personliga och förtroliga umgänget mellan predikanten (föreståndaren) och församlingsmedlemmarna ett framstående rum vid själavårdens utövande. Ty likasom läkaren behöver känna kroppen för att bota den, behöva vi känna själarna för att kunna vårda dem. Och denna kännedom kunna vi bäst få i det personliga och förtroliga umgänget med människorna. Och för övrigt gives ingenting, som skänker predikanten en så stor makt över åhörarnas hjärtan, som den personliga bekantskapen med och det personliga intresset för dem, som han vill påverka, fostra och vårda.

Gå därför, broder, du som fått det stora och viktiga uppdraget att vårda själarna, ofta till hemmen, i all synnerhet i sjukdomens och motgångens dagar. Tag del i sorgerna. Lyft av bördorna. Tala tröstens ord till krossade hjärtan. Böj knä vid den tomma vaggan, då döden ryckt bort det älskade barnet. Uppmuntra i motgångens stunder och mana till förtröstan på Gud. Bliv en barnens, ungdomens och de fattigas vän. Sök att vinna allas förtroende. Bed Gud öppna hjärtana för dig och giva dig de rätta orden att tala. Om du detta gör, skall ett band knytas mellan dig och själarna, som icke lätt skall brista, och du skall kunna säga dina vänner sanningen utan att såra dem. Ja, du skall draga dem med dig till sammankomsterna och slutligen till himmelen. Men glöm icke heller de utomståendes hem. Passa de ratta tillfallena att saga ett ord till fralsning; ty därigenom skall du vinna många för Kristus och församlingen. Om du besöker folket, skall det komma och höra evangelium från dina läppar, och du skall bliva en vårdare även för deras själar.

I detta avseende hava vi predikanter och de kristna i allmänhet många synder att bekänna. Ty de troende ställa på många platser för stora krav på sina predikanter och taga för liten personlig del i verksamheten. De vilja flere gånger i veckan höra väl uttänkta och formfulländade predikningar. För detta krav hava alla predikanter mer eller mindre måst böja sig. Därför går predikantens mesta tid åt till utarbetande av predikningarna. Och dock bliva de många gånger, emedan de äro för många, rätt innehållslösa. Men oaktat vår tid är så upptagen, äro vi icke utan skuld i detta avseende, ty vi hava många gånger försummat att besöka

våra vänner i deras hem för att säga dem ett frälsningens, tröstens och uppmuntringens ord. Må vi därför gemensamt bekänna våra synder och söka rätta det orätta, så skall välsignelsen därav snart förspörjas till

allas glädje.

Församlingen skulle icke förlora på, om en och annan predikan inställdes och predikanten, ja, medlemmarna själva, finge mera tid till husbesök och verklig själavård. Och vi predikanter skulle lära lika mycket för vårt kall tillsammans med våra åhörare, som vi göra i vår studiekammare. Ty genom husbesöken bliva vi predikanter friskare till både kropp och själ och hämta lärdomar i folklivet, som inga teoretiska kunskaper kunna ersätta. Och då vi efter några sådana husbesök komma åter till vårt arbetsrum, kunna vi tänka och arbeta dubbelt så lätt som förut.

Men för det femte fordras för vinnandet av en god själavård i församlingen, att alla goda gåvor sättas i verksamhet. Ingen får stå fåfäng på torget. Alla måste arbeta efter den nåd och gåva, som Gud giver. Arbetsamhet», säger ett gammalt katekesstycke, »befordrar hälsa och välstånd, hindrar många tillfällen till synd, hjälper oss att emotstå onda begärelser, bidrager till tröst och sinnets styrka under motgången». Detta, fastän uttalat i lekamligt syfte, har icke minst sin tillämpning på det andliga arbetet. Men församlingen bör se till, att var och en kommer på den rätta platsen, att ingen får för mycket och ingen för litet att göra, att hon håller arbetarna kvar på sin plats och uppmuntrar de flitiga och på ett rätt sätt eggar och pådriver de lata. Ty en församling, som rätt behåller sina medlemmar i en sund och god verksamhet, uppehåller och vårdar sig själv, då däremot en lat och overksam församling icke kan uppehållas av den allra bästa föreståndare.

Härtill kommer nu ett mycket maktpåliggande men bekymmersamt arbete, nämligen arbetet med att upprätta de fallna och från församlingens gemenskap avskilja de obotfärdiga. Det intager ett så viktigt rum, då det gäller själavården, att församlingens väl eller ve hänger därpå. I detta arbete skola alla troende deltaga. Det se vi av Jesu ord i Matt. 18, där han säger: Om din broder syndar emot dig, så gå och tillrättavisa honom mellan dig och honom allena. Om han hör dig, har du vunnit din broder. Men om han icke hör dig, så tag med dig ännu en eller två, på det att var sak må bestämmas efter två eller tre vittnens utsago. Men hör han dem icke, så säg det till församlingen. Hör han icke heller församlingen, så vare han för dig

såsom hedning och publikan.

Men en sådan tillrättavisning måste utföras i ett ödmjukt och rätt sinne, som endast ser efter Guds vilja och den fallnes upprättelse, om något därigenom skall kunna vinnas. Aposteln Paulus säger: Om ock en människa skulle oförvarandes falla i någon överträdelse I som ären andliga, fören den så beskaffade till rätta i saktmods ande, seende på dig själv, att icke även du må vara frestad. Gal. 6: 1.

Genom ett orätt förfaringssätt i detta stycke går det lätt att fördärva själarna i stället för att upprätta och vårda dem. Må Gud skona oss därifrån. Ja, må vi vid utövandet av all själavård komma ihåg apostelns ord: Förmanen de oordentliga, trösten de klenmodiga, tagen eder an de svaga, varen långmodiga mot alla. Sen till, att ingen vegergäller någon ont för ont, utan faren alltid efter att göra det goda mot varandra och mot var man. 1 Tess. 5: 14, 15.

Må vi också vid allt vårt arbete icke förgäta att vänta all välsignelse från Gud. Ty honom förutan kunna vi intet göra. Ty, säger aposteln: Varken den är något som planterar, eller den som vättnar, utan Gud, som växten giver, 1 Kor. 3: 7. Vad vore vi utan honom? Han, som aldrig slumrar eller sover, och som är når oss alla dagar för att låta sig vårda om vår själ i nöden. Honom vilja vi tacka och ära för allt och dagligen anropa med sångarens ord:

O, min trogné själaherde,
Bliv mig ständigt, ständigt när,
Vårda mig, till dess jag vilar,
Frälst och salig, där du är!

table has a case that who been been to be

Huru uppstod den första väckelse, som Moody upplevde?

När Moodys kyrka i Chicago nedbrann 1871, reste han till England för att höra de mest berömda predikanterna och studera deras arbetsmetoder.

Först och främst besökte han naturligtvis Spurgeon, som var Londons mest namnkunnige predikant. När Moody fick höra, att S. den aftonen skulle tala i en annan del av staden, ilade han dit till fots. Efter en stund kom den tanken över honom, huru löjligt det i verkligheten var, att så där ränna efter en människa; följ hellre Gud, tänkte han. Han kom dock till lokalen, där Spurgeon talade, och när predikan var slut, gavs det tillfälle för andra att yttra sig, då Moody reste sig och gjorde några anmärkningar.

Därefter kom en predikant till honom och bad honom komma till hans kyrka och predika följande söndag. Moody gick och fann den stora kyrkan fylld till sista plats.

Men denna predikan blev en bitter missräkning för Moody. Ahörarnas ansikten voro kalla och likgiltiga och sågo ut, som om de varit uthuggna i sten. Han bad predikanten om ursäkt och likaledes att han skulle framföra hans ursäkt till församlingen följande afton. Men detta ville icke predikanten göra. Nästa gång fick Moody göra samma erfarenhet. En fylld kyrka, men kalla och ointresserade ansikten. Det syntes honom ännu svårare att predika än på förmiddagen. Men som genom ett åskslag blev allt förändrat; det syntes, som om himmelens fönster öppnades, luften blev annorlunda, hans tal strömmade lätt över hans läppar, folket blev synbarligen djupt gripet, och när Moody gav tecken till, att en var, som ville, kunde resa sig, för att giva tillkanna, om de ville omvanda sig till Gud, blev han behagligt överraskad över det stora antal, som reste sig. I det Moody vande sig om till prästen, sade han: »Vad betyder delta?»

»Ja, det förstår jag icke», svarade prästen. I det Moody fruktade för, att folket möjligen hade missförstått honom, inbjöd han alla dem, som den aftonen ville omvända sig till Gud, att deltaga i ett eftermöte i sidorummet. Inom få minuter var salen väl fylld, och rätt många kunde icke få rum.

Prästen blev djupt rörd och frågade:

Käre Moody, vad skall val detta betyda? Något

sådant har jag aldrig sett förr.»

Moody utlyste möte för nästa afton, men rustade sig samtidigt för att resa till Dublin. Just som han var nedkommen till båten, kom ett brev från prästen, som enträget uppmanade Moody att komma tillbaka, enär han icke visste, vad han skulle göra med dessa nyväckta skaror.

Moody hörsammade uppmaningen och stannade på platsen 10 dagar; under denna tid blevo 400 personer omvända till Gud, och hela grannskapet blev på det kraftigaste gripet av denna rörelse.

Var har man att finna lösningen på denna hemlig-

het? Varifrån kom denna väckelse?

Icke från prästen, ty han var kall och hade ringa kraft. Icke från församlingen, ty hon var andligen död. Icke heller från Moody själv, ty han bekände, att han icke på något sätt hade bedit om något sådant och icke heller hade väntat detta, som därför var en fullständig överraskning.

Men Moody kunde icke slå sig till ro, utan tänkte allvarligt på frågan, och snart fick han veta orsaken

till denna »dolda verkan».

En syster i församlingen blev sjuk och fick av läkaren det besked, att hon måste bereda sig på en långvarig sjukdom. Medan hon sålunda var sängliggande, vecka efter vecka, kom hon att tänka på, hufu litet hon hade uträttat för Herren och hans sak, medan hon var frisk, »och nu kan jag intet mer göra», suckade hon.

» Tu kan bedja», sade en stämma i hennes inre. Och därpå började hon dagligen bedja Gud om ett grundligt andligt uppvaknande i hennes församling. Varje gång hennes syster besökte henne, frågade hon: Var det i dag någon särskild rörelse vid mötet, som hon övervarit? Morgon och afton, vid varje sammanträffunde hade hon alltid samma fråga att framställa. En söndagsmorgon fick hon som vanligt » nej» till svar. Men, tillade hon, vem tror du har talat till oss i dag?

»Det vet jag icke», svarade den sjuka systern, »men

tala om det för mig!»

»En främmande man från Amerika vid namn Moody.»

Den sjuka lyssnade förskräckt, men svarade lugnt:

»Jag vet väl, vad det har att betyda: Vår gamla församling skall få uppleva förunderliga ting i den närmaste framtiden. Bringa mig ingenting till middag; kom icke heller in på mitt rum förrän kvällsmötet är slut, ty jag önskar att ostört få bedja till min Gud.»

Det var samma afton, som den ovan omtalade väc-

kelsen utbröt.

I tempelgården.

I Herrens tempelgård
Till ljuvliga ackord
Min Gud jag ville lova
För Skriftens löftesord,
För dukat nådebord
Och främst för himlens gåva.

En dag mig bättre där Än tusen eljest är,
Ty Gud min själ förnöjer.
En himmelsk stilla frid
Mitt hjärta får därvid,
Då för hans blick jag dröjer.

Om vårlden kände blott De trognas sköna lott, Hon sökte den få äga. En enda andaktsstund — All fröjd på jordens rund Ej måktar att uppvåga.

Här har jag sötebröd I rikligt överflöd Och bästa honungskaka. Guds ljuvlighet och fröjd Jag salig och förnöjd Får både se och smaka.

Oskar H.

Predikanten L. Molin, Ofvansjö, †.

Predikanten L. Molin.

Ånyo har missionens Herre flyttat hem en av sina trogna arbetare till vilan därhemma.

Predikanten Lars Molin i Ofvansjö avsomnade na nli en i tron på sin frälsare den 1 augusti kl. 1 f. m. i sitt hem därstådes. Hembudet kom e ovantat, om ock, enligt vad vi tycka, alltför snart. Redan i slutet av förra året började hans starka och kraftiga kroppshydda brytas ned, och sedan början av mars månad i år har han hela tiden varit

sängliggande. Hans plågor och lidande ha sedan dess för det mesta varit oerhört stora och svåra, men under allt har han vilat trygg och stilla i Herrens armar och haft sin umgängelse där. Huru han själv kände det, torde bäst ett par yttranden av honom själv visa. Vid ett besök av undertecknad under sjukdomstiden sade han till en släkting, av vilken han tog farväl: »Var ej orolig för mig, ty du skall veta, att jag vilar säkert på den fasta klippan, Kristus, dit jag blev lagd redan i moderlivet.» Vid ett annat tillfälle sade han till mig: »Hälsa vännerna, när du kommer ut, att den Frälsare jag talat om, han håller att lita på både i nödens tid och i själva döden.»

Molin föddes i Ofvansjö den 7 april 1848. Ofta påverkad av Guds Ande och ibland färdig att taga steget ut, dröjde det dock till inpå 1870-talet, innan han släppte sig helt i Herrens armar. Då detta skedde, blev det dock en övergång på Herrens sida helt och för livet. Hans största önskan sedan dess har alltid varit att helt

följa Jesus, vad det än skulle kosta honom.

Mycket snart efter sin omvändelse, det var 1879, började Molin predika. På den tiden var marken för den fria andliga verksamheten inom Ofvansjö mycket obruten, och Molin rönte till en början mycket ringa förståelse i sitt arbete. Han fick tvärtom röna motstånd t. o. m. av vännerna. Han höll dock troget ut och mycket av, vad som vunnits för den fria andliga verksamheten inom Ofvansjö, torde nog näst Herren få till-

skrivas hans uthålliga och trogna arbete.

Ofvansjö missionsförening har alltid varit hans särskilda skötebarn. För dess vål och framgång har han under dessa många år oftast utan någon ekonomisk ersättning offrat mycket av sin tid och sina krafter. Under största tiden har han tjänat såsom föreningens föreståndare. Ar 1888 erhöll Molin kallelse att bliva Gestriklands Ansgariiförenings predikant. Såsom sådan har han sedan dess troget verkat och besökt de flesta både större och mindre platserna inom Gestrikland flera gånger om och överallt gjort sig värderad och älskad. Under vintrarna har han helt ägnat sig åt arbetet i Herrens vingård. På somrarna har han arbetat i sitt yrke som murare. Det inträffade dock ofta, att han även då arbetade om dagarna och predikade på kvällarna. Hans goda hälsa och starka kroppskrafter gjorde detta möjligt. Molin var en mycket begåvad och gårna hörd predikant.

Hur älskad vår broder var och vilket tomrum han lämnat efter sig, visade sig kanske bäst vid hans begravning den 4 aug. En mycket stor skara vänner från när och fjärran ledsagade honom på hans sista färd och tårar syntes i allas ögon. En stor mängd kransar hade ock sänts till hans bår, bland andra från Gestriklands Ansgariiförenings styrelse och predikanter samt en från varje krets av Ofvansjö missionsförening.

Jordfästningen förrättades i Ofvansjö kyrka av pastor K. Broberg, som höll ett varmhjärtat tal om uppstån delsen och livet. Tal höllos vidare både i sorgehuset och vid graven av flere, och Österbergs sångkör sjöng några sånger. Frid över den käre broderns och den trogne arbetarens minne.

Alfred Hammar.

Mångårige ledamoten av Svenska Missionsförbundets styrelse, f. d. folkskolläraren J. Nilsson i Winslöf, undanbad sig vid senaste konferensen återval på grund av inträdande ålderdom och förminskad arbetskraft. Med anledning dels därav dels att han den 16 d:s fyllde 70 år meddela vi här den aktade missionsvännens porträtt jämte några drag ur hans liv.

Nilsson föddes den 16 augusti 1838 i Burlöss socken av Malmöhus län. Sin första undervisning fick han av sin moder samtidigt som hon trampade spinnrocken. Tidigt vaknade hos honom studieintresset och lusten att bli skollärare. Medellösa, som föräldrarna voro, kunde denna hans önskan icke förverkligas utan sattes gossen

J. Nilsson.

i skomakarelära. Senare yppade sig emellertid tillfälle tör honom att få sin barndomsdröm uppfylld, och med goda betyg tog han sin examen år 1859. 1861 blev han folkskollärare i Vinslöf och bibehöll denna befattning, tills han 1839 avgick med pension. Tidigt om-

vänd till Gud
och varmt intresserad för utbredandet 'av
Kristi evangelium har Nilsson
allt från ungdomen på ett kraftigt sätt deltagit
i missionsarbetet. Hans dug-

lighet och redbara väsen hava öppnat väg för honom till flera förtroendeuppdrag på detta område. I Kristianstads traktatsällskap var han sålunda kassör i 12 års tid. Och när brytningen år 1877 med anledning av striden om försoningen uppstod, slöt sig Nilsson till dem, som bildade Skånes missionssällskap, och blev då det nya sällskapets ordförande, vilken befattning han ännu innehar.

På denna post har Nilsson utfört ett lika oegennyttigt som framgångsrikt arbete. Med aldrig sviktande intresse, tro och förtröstan har han under växlande erfarenheter lett den fria missionsverksamheten i Skåne och delvis i Blekinge och Småland framåt. De ekonomiska tillgångarna hava ej alltid varit så lysande, men ordförandens paroll har städse varit denna: Giv folket evangelium, och de erforderliga medlen skola ej utebliva. Vid kallandet av nya arbetskrafter har han därför ej

räknat med befintliga tillgångar utan med de skriande behoven bland folket att få del av fridens evangelium. Till honom har man ock vänt sig med dessa behov från alla håll, och med stor skicklighet har Nilsson förstått att efter de olika orternas kynne anskaffa och utskifta lämpliga gåvor.

Den rätt stora predikantkåren och ej minst de yngre medlemmarna av densamma hava i Nilssons gästfria hem haft sitt högkvarter. Där erhöllo de sina resturer, sin avlöning, tillbörlig uppmuntran eller tillrättavisning m. m., och alla voro de under uppehållet i Vinslöf familjens gäster och personliga vänner. Många av oss skola sent eller aldrig glömma de oförgätliga stunderna i »biskopshuset i V.» och den aldrig tröttnande kärlek och uppoffring, som där mötte oss.

Att Nilsson till följd av sina frikyrkliga åsikter och sitt deltagande i de fria nattvardsgångarna samt sitt föreståndareskap för friförsamlingen i Vinslöf skulle ådraga sig trakasserier från folkskoleinspektörernas sida, är ju helt naturligt. Men när så skett, har det städse slutat så, att han fått behålla platsen, tills han ovan nämnda år avgick med pension.

ar 1894, då handlanden Sven Johnsson i Vinslöf avgick, invaldes Nilsson i Svenska Missionsförbundets styrelse. Med öppen blick har han följt förbundets verksamhet såväl i hemlandet som i hednavärlden, noggrant satt sig in i ärendena samt städse med punktlighet bevistat sammanträdena och deltagit i frågornas behandling och avgörande. I några korta och bestämda satser gav han sin ståndpunkt tillkänna och reformernas stigar beträdde han här likasom hemma i sitt eget rike med stor varsamhet.

Med varmt och tacksamt minne av vad folkskolläraren Nilsson varit för missionen i allmänhet i vårt land och för Svenska Missionsförbundet i synnerhet tillönska vi honom en ljus levnadsafton med ännu många år och mycken kraft för verksamheten i det missionssällskap, vars främste man han är!

J. Nyren.

Ödmjukhet.

Den viktigaste läxa, en kristen har att lära, är den att leva och vandra i ödmjukhet. O, att varje kristen, som söker att växa i helgelse, komme ihåg detta! Där kan finnas en uppriktig önskan att vara helt uppgiven åt Herren, ett brinnande nit och himmelska erfarenheter, men under allt detta kan där gömma sig en omedveten självupphöjelse. Ja, må vi lära oss den läxan, att den, som har kommit längst i helighet, är den ödmjukaste av alla!

Andrew Murray.

Sök att föra dina barn och grannar, dina vänner och anhöriga till Frälsarens fötter, ty ingenting skall göra honom sådan glädje som att se själar vända sig till honom och leva. Bliv människofiskare av kärlek till Jesus!

Spurgeon.

Svenska Missionsförbundets Expedition,

77 Drottninggatan 77, STOCKHOLM.

Allm. telefon 4634 & 7415. Rikstelefon 8525. Inregistrerad telegrafadress: Förbundet, Stockholm. Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m. till 3 e. m.

Pietisten,

Svenska Missionsförbundets organ för dess inre mission,

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad.

Prenumerationspriset för 1908 är 1: 50 på posten och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m. adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde noga angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednamissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlanae av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningsbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Svenska Missionsförbundets vilohem, Rättvik.

Friskt och skönt beläget på stranden av Siljan. Präktiga verandor, inklädda med glas. Vattenledning. Badrum.

Hålles öppet året om för inackorderingar under längre eller kortare tid till billiga priser.

Under vintern åkning med kälke och skidor.
Predikanter och missionärer äga företräde.
Närmare upplysningar lämnas av föreståndaren eller av Missionsförbundets Expedition.

intermine its

Kassan Vi anse oss böra meddela även Pietistens tom. Iäsare, att vår missionskassa har en allvarlig känning av de nu rådande dåliga tiderna. Offerdagen den 12 juli har i år lämnat ett betydligt mindre resultat än under föregående år. De vanliga inkomsterna äro även mindre. Utgifterna däremot hava icke minskats. Visserligen ha vi gjort några inskränkningar, men mycket i den vägen kan icke göras, ty arbete och arbetare på de skilda missionsfälten måste underhållas, och det kräves rätt stora belopp. Vi ha dock den förtröstan, att Herren även nu skall giva oss, vad vi behöva. Hans är verket, och hans äro vi. Må våra vänner hjälpa oss att inför missionens herre framlägga våra behov och bedja honom om hjälpen.

Den nya söndags- Vår ursprungliga plan med denna skolsångboken. bok var att om möjligt ha den färdig tills söndagsskolorna nu på hösten taga sin början. Vi äro dock nödsakade meddela, att den troligen icke kommer att bliva färdig förrän längre fram på hösten. Kommitterade skola än en gång genomse manuskriptet, och därefter kommer tryckningen att börja.

jen i saig, kanadan in lõpsahling dit Velimbe, kupolo Lokas sepandenning uv liitjadda kan dehtegald kalaan.

articular the second sub-resident and the second sub-second

Varning för | En bedragare, som i flera år rest ombedragare. | kring i vårt land och sålt böcker, har nu återigen låtit höra av sig. Han har under en tid uppträtt under namnet Edv. Bäckman, en annan tid Gustaf Pettersson, och nu senast kallar han sig Karl Lundgren. Han utgiver sig i sina rekvisitioner till bokförläggarna för att vara predikant, stundom att han tillhör Missionsförbundet och har därigenom lyckats bedraga de flesta bokförläggare i huvudstaden. Aven vi ha blivit grundligt bedragna. Han är mycket liberal i sina rekvisitioner men betalar aldrig. Efterkrav löser han naturligtvis icke ut. Just nu i dagarna har han uppgivit sin adress till Skattkärr. Men han byter ofta om vistelseort. Böckerna, som han bjuder ut, torde alla vara åtkomna på samma bedrägliga sätt. nd astronom symmetric hand of the second and the second of the second of

Håll din hand och din börs öppna för Guds rikssak, annars kunna de växa ihop, så att intet annat än döden kan öppna dem.

while malk the grant of the

Washington and the second seco

necknosters are

Väse. Det sedvanliga augustimötet hölls i Glumserud söndagen den 2 augusti. Vädret var det mest gynnsamma, och talrikt med folk samlades under både föroch eftermiddagen. Goda vittnesbörd framburos av flere talåre. Missionär Rydén meddelade intressanta skildringar från missionsfältet i Kina, och rektor Lindholm, som talade tvänne gånger, höll på e. m. ett varmhjärtat ungdomsföredrag över Luk. 2: 52. Fr. Carlsson talade med ledning av dagens episteltext om Guds ord såsom det sanna ljuset, vilket ej kan ersättas av några andra ljus. Helt säkert hemfördes av både gamla och unga något värdefullt intryck från detta möte.

Missionsfest. En enkel men synnerligen stämningsfull missions- och avskedsfest var söndagsaftonen den 2 aug. anordnad av församlingen i Walhalla, Stockholm, i anledning av att missionär Hildegard Nilsson, som är medlem av församlingen, i dagarna skulle anträda resan för andra gången till Svenska Missionsförbundets missionsfält i Kongo.

Ävenså frambars församlingens tack till missionär Lindström, för att han tjänat församlingen en månad under predikant Henning Anderssons fritid, samt välkomnades hr Andersson hem att inträda i verksamheten. Festen var rätt talrikt besökt och präglades av varmt intresse för Guds rikssak för så väl den inre som den yttre missionen.

Missionär Hildegard Nilsson avreste från Stockholm lördagen den 8:de dennes.

Välkomstfest hade Hernösands Immanuelsförsamling anordnat söndagen den 2 dennes i Immanuelskyrkan för sin nykomne predikant, A. Lönnborg, som då invigdes för sitt viktiga kall. Tal höllos därvid av flere talare.

Såväl sångkören som musikföreningen bidrogo att göra stämningen högtidlig. Att ett sådant tillfälle är både glädjande och allvarligt kände säkert alla, som voro närvarande.

Välkomstfest hölls i Hagfors missionshus söndagen den 2 aug. för predikanten Fritjuf Carlsson, som då tillträdde sin befattning som Hagfors och Stjärnsfors friförsamlings predikant.

På f. m. var enskilt församlingsmöte, varunder br. C. med bön och händers påläggning avskildes för sitt viktiga kall. Stunden var efterlängtad, och en högtidlig känsla grep helt visst varje hjärta. Löften avlades, bekännelser om ofullkomlighet avgåvos, och böner uppsändes om ömsesidig förståelse, och att Gud genom allt skulle bli ärad. Hr C. avslöt f. m:s möte med att som minnesvers till församlingen lämna Petri första brev, 2: 9, 10. Stående sjöngs sången 614:: »Välkommen uti Jesu namn, vi räcka dig vår brodersfamn».

Festen, som var offentlig, började kl. 3, och trots den varma sommardagen blev det rymliga missionshuset fullsatt. Här förekom hälsningstal av L. Nilsson, predikan av Carlsson, kaffedrickning, sång och musik samt avslutningstal av J. Haffling.

I Uddevalla hölls ett ungdomsmöte söndagen den 26 juli, då isynnerhet ungdom från Smögen, Lysekil, flere platser från Tjörn, Öckerö, Inland, Trollhättan och Frändefors m. fl. orter hade infunnit sig. Mötet var förlagt ute i den s. k. skansparken, ett stycke utanför staden. Där, under de höga trädens skugga, var en mycket lämplig plats för ett dylikt möte. Omkring 500 personer voro närvarande. Predikanterna Th. Nyström och G. Palm från Uddevalla samt P. Persson från Lysekil predikade. En god stämning förnams under hela mötet, som avslutades något före kl. 6 e. m. Må Gud få välsigna ungdomen och den kristliga ungdomsverksamheten, så att den i någon mån må kunna draga de unga undan den otro och gudlöshet, som så djärvt framträder t. o. m. under ropet: »Ljus över landet». Måtte de unga bliva förda till honom, som ensam förmår giva ljusa och härliga framtidsutsikter.

En ny missionssal invigdes söndagen den 9 aug. vid St. Olofs järnvägsstation i Östra Skåne. Salen har förut använts som danslokal och har nu hyrts av lantbrukare J. A. Åkesson, som i våras flyttade dit från Kivik. »Kiviks kristliga ungdomsförening», vars ordf. herr Åkesson under många år varit, hade anordnat utfärd dit, och medlemmar av föreningen bidrogo med sin sång att höja feststämningen.

Föredrag höllos av distriktsföreståndare O. N. Thomson, studerande Holmqvist och skoll. J. A. Wallendorff. Trots varningar av församlingens kyrkoherde både från predikstolen och enskilt, och trots hänvisning till ett kommunalstämmobeslut, att »taskspelare och teatersällskap förbjudas hålla föreställningar inom socknen under söndagarna förrän efter kl. 4 e. m.», hade en hel del av befolkningen i orten infunnit sig, som med undran och oro åhörde föredragen.

Hittills har ingen evangelisk missionsverksamhet bedrivits på platsen. Herr Åkesson ämnar börja söndagsskola i den hyrda salen.

En större ungdomskonferens för den troende ungdomen inom Södermanlands missionsförening avhölls i Walla söndagen den 9 aug. Konferensen var besökt av rätt mycken ungdom från skilda trakter av länet. Föredrag höllos av missionär Th. Anderson, pred. O. W. Genander, Ad. Olovson, evangelisterna Johnson och Johanson samt missionseleverna Vistrand och Malmkvist. God sång och musik utfördes mellan föredragen av sångare från Katrineholm. Konferensen, som gynnades av härligt väder, hölls i en vacker björkhage. Under middagsrasten serverades i missionshuset mjölk, smörgåsar och kaffe. Goda kollekter upptogos för ungdomsmissionen. Konferensen var rik på god andlig uppbyggelse, skrives till Pietisten.

Ett större söndagsskol- och ungdomsmöte, det

första i sitt slag inom den frikyrkliga verksamheten i norra Ångermanland, hölls i Immanuelskyrkan, Örnsköldsvik, den 1-3 aug. Ehuru tiden för mötet icke var den lämpligaste, samlades dock en ganska ansenlig skara såväl från staden som landet i den med blommor och grönt vackert dekorerade kyrkan.

Som talare medverkade förutom predikanten på platsen, D. Melchersson, pastor Pihl från Amerika, pred. E. Ericstam, Bollsta, och J. Akerlund, Hernösand. Med kraft och värme framställde de olika talarne många för ungdomen viktiga sanningar. Här talades om vikten av att hava Jesus allena för sina ögon i lidande, i arbete, i vila och förnöjelse samt sist i evigheten; om de ungas tillväxt i ödmjukhet, förnöjsamhet och kärlek; om söndagsskolans betydelse; om välsignelsen av ungdomens uppfostran i gudsfruktan m. m.

Under mötet förekom även samtal över tvenne frågor rörande betydelsen av söndagsskol- och ungdomsverksamheten och sättet för deras bedrivande. Åtskilliga goda och lärorika vinkar gåvos under det korta samtalet till dem, som stå med i detta viktiga arbete. Särskilt manades de unga att icke ställa sig självständigt på siden om församlingen

digt på sidan om församlingen.

I en på gårdsplanen för tillfället uppförd rymlig lövsal intogs gemensam middag och andra förfriskningar. Sång och musik samt deklamation bidrog i sin mån att höje stämningen under det i allo goda och angenäma mötet.

Att sådana möten äro av stor betydelse för dessa i frikyrkligt hänseende ganska obrutna bygder är tydligt, och med tanke därpå kommer ett liknande möte att anordnas även nästa år.

Ulricehamns kristliga ungdomsförening höll söndagen den 9 augusti i stadens härligt belägna park ett efter förhållandena på den platsen mycket talrikt besökt kristligt fosterländskt ungdomsmöte.

Sedan därvarande missionsförenings predikant, K. E. Lindell, hälsat de närvarande välkomna, höll pastor C. Törnqvist från Omaha, Nebr., ett tal till ungdomen. Pred. A. Ohldén från Jönköping höll ett fosterländskt föredrag. Kyrkoherde E. Jörlander talade om hemmet. Frälsningsarméns från Borås musikkår tjänade med musik.

Det vällyckade mötet avslöts med kungssången, varefter stadens riksdagsman, apotekare G. Thavenius, för kung och fosterland utbragte ett leve, som besvarades med ett fyrfaldigt hurra av den väldiga folkskaran.

Avskedsfest hölls i Gårdskärs missionshus söndagen den 2 augusti för handlanden E. M. Björklund med familj, som i dagarna flytta till Orrskog. Hälsningstal hölls av A. Zetterberg. Därefter predikade V. Viklund från Gäfle. Ordföranden, Joh. Bergsten, frambar församlingens tack till Björklund för hans tio-åriga arbete i församlingen särskilt som predikant. Därefter överlämnades till familjen Björklund en gåva, för vilken Björklund, djupt rörd, tackade. Han tackade ock för den tid, han fått vara medlem av församlingen, samt för den kärlek och förståelse, som han ständigt fått röna av vännerna i G.

En missionssal invigdes söndagen den 16 dennes å Nässundet. Missionssalen är inrymd i ett direktör Fr. Lindskog tillhörigt hus nära hr L:s villa å Nässundet. Salen är hållen i ljusa, glada färger och synnerligen trevligt inredd. Den rymmer cirka 150 personer.

På förmiddagen hölls för första gången gudstjänst i missionssalen, som till trängsel var fylld av åhörare. Lindskog öppnade mötet med bön samt med uttalande av den varma förhoppningen, att denna sal skulle bli centrum för en välsignelsebringande verksamhet till gagn för mången. Pred. Elfström från Stockholm predikade.

På e. m. samlades åter så mycket folk, att bänkar måste placeras på gården utanför salen. Pred. O. Olofsson predikade med text fr. Rom. 4, framhållande, att missionens Herre själv ansvarade för missionens seger och erinrande om, huru missionens storartade utveckling även vittnade om Guds segerkraft. Pred. Elfström höll till sist en kortare predikan med text från Kristi ord: Den, som icke är med mig, är emot mig.

I missionssalen kommer nu gudstjänst att regel-

bundet hållas varje söndag.

Afskedsfest var anordnad i Säfsjö missionshus söndagen den 2 dennes för predikant O. G. Tinglöf, som nu efter två och ett halvt års verksamhet i Säfsjö och Ljunga missionsförenings tjänst, på grund av kallelse från församling i Amerika, inom kort lämnar fäderneslandet. Det blev en både uppbygglig och gripande högtidsstund. Stora salen var festligt smyckad och många hade infunnit sig för att säga ett tack och farväl till pred. Tinglöf och hans fru.

Svenska kyrkan.

En konferens för kyrklig ungdomsvård hölls i Kristianstad den 20 och 21 juli.

Efter föredrag av professor Holmström och folkskoleinspektör C. Andersson om behovet av kyrklig ungdomsvård och om eventuell sammanslagning av de kyrkliga ungdomskretsarna i stiftet beslöts att bilda ett kyrkligt ungdomsförbund för Lunds stift.

En kommitté på tre personer fick i uppdrag att ut-

arbeta stadgeförslag till stiftsmötet i höst.

I Blasieholmskyrkan börjar pastor Sam. Thysell sin verksamhet den 1 september.

Tolfte evang.-lutherska konferensen äger rum i Hannover den 14-17 september.

En lokalkommitté gör i förening med konferensbestyrelsen omfattande förberedelser för det stora mötet.

Den 20 juli fyllde professor W. Rudin 75 år. Den vördade åldringen uppvaktades med en mångd telegram

och brev med lyckönskningar från enskilda och korporationer. Åt honom framfördes ett hjärtligt tack för allt, vad han varit och är genom sin verksamhet såsom lärare och själasörjare.

Såsom ett synnerligt uttryck av kärlek och tacksamhet överlämnades en genom präster insamlad födelsedagsgåva, uppgående till närmare 6,000 kr., med begäran, att den måtte av mottagaren användas till något Gudsrike och medmänniskors väl främjande ändamål, vilket han själv ägde att bestämma, samt att gåvan måtte såsom en fond eller dylikt hugfästas genom att få bära hans namn.

Baptistsamfundet.

Gagnefs baptistförsamling har under söndagen och måndagen den 9 och 10 dennes firat minnet av sin 40-åriga tillvaro med ett större uppbyggelse- och missionsmöte. Dessutom var det invigning av kapellet, som under året genomgått en grundlig renovering, så att det nu torde vara icke endast Dalarnes största utan även vackraste baptistkapell.

Metodistsamfundet.

De svenska metodisternas 33:dje årskonferens hölls i Karlskrona den 29 juli—3 augusti i därvarande metodistkyrka, som är metodisternas första kyrka i Sverige. Biskop W. Burt från Zürich fungerade som konferensens ordförande.

Konferensombudens antal var omkring 100. Ordföranden överlämnade till konferensens disposition en växel å 1,005 dollars, utgörande den svenska konferensens andel av vinsten i kyrkans bokförlagsrörelse i Amerika. Penningarna läggas till pensionsfonden. Genom ett av ombuden överlämnades till konferensen ett gåvobrev å en lantegendom, av givaren bestämd till ett vilohem för överansträngda och sjuka pastorer.

Konferensen beslöt enhälligt att den osvenska och för utomstående svårförståeliga benämningen »presiderande äldste» skulle utbytas mot distriktföreståndare. Bland viktigare beslut var det om byggandet av en större läroverksbyggnad i Uppsala för kyrkans predikantseminarium. Byggnaden kommer att kosta 210,000 kr. och skall uppföras å den sedan flera år tillbaka härför inköpta tomten i förut nämnda stad. 60,000 kr. äro för ändamålet samlade, och vidare erforderliga medel hoppas man kunna insamla i Amerika och hemlandet.

Rapporter från Epworthförbundet, bibelkommissionen, söndagsskolan, kyrkobyggnadsstyrelsen, traktat-kommissionen, pensionskassan, teologiska skolan och missionssällskapet inlämnades och antogos.

I traktatkommissionens kassa finnas omkring 700 kr., vilka skola användas för utgivande av en serie traktater under året.

I pensionsfonden finnes en tillgång av 54,270: 61 och utanordnades i år till pensionärer mellan 11—12 tusen kr.

För yttre missionen hade utbetalts speciellt till Afrika kr. 5,292, Indien 1,366, Kina 1,383, förutom de allmänna missionsinsamlingarna, som uppgå till cirka 20,000 kr.

10 nya elever hade sökt och erhållit rekommendation för inträde i teologiska skolan nästinstundande lästermin.

Med anledning av, att skolan i år övergår från tre, till fem-årig kurs, skall skolstyrelsen utarbeta en studieplan.

Utom predikanterna från Sveriges alla metodistförsamlingar deltogo i konferensen flera utländska präster.

Vid avslutningen holl biskop Burt ett allvarligt tal, vari han påpekade vikten av ett träget och troget arbete i mästarens tjänst.

Vid Metodistkyrkans världskonferens i Baltimore, U. S. A., där 24 nationer voro representerade av 787 ombud, förekom bland annat följande uttalande mot rusdryckerna:

Vi kräva det snabbaste och mest radikala undertryckande av rusdryckstrafiken. I kraft av de gudomliga rättfärdighetslagar, från vilka alla goda mänskliga lagar ha sitt ursprung, är absolut förbud det enda rättfärdiga medel mot något så ödeläggande som rusdryckstrafiken.

Svenska Frälsningsarmén

hade sin tredje årskongress den 9—13 juli i Stockholm. Av årsberättelsen framgår, att ett energiskt arbete bedrivits.

Kårernas inkomster ha balanserat med en årsinkomst av kr. 32,173: 56, medan centralstyrelsens inkomster varit kr. 13,891: 65. Den sammanlagda kapitalbehållningen utgör kr. 18,509. Styrelsen erhöll tacksam ansvarsfrihet för årets förvaltning.

På söndagen den 12 höllos tre möten i Hagaparken. På måndagen var utflykt till Skurubro, varest även möten höllos och mycket folk var samlat.

Ira D. Sankey. +

Den bekante sångaren-evangelisten Ira D. Sankey avled fredagen den 14 dennes i Brooklyn.

Sankey var född 1840 i Edinburgh i Pennsylvanien, i vars lagstiftande församling hans far var senator. Redan tidigt blev den unge Sankey känd för sin sång i metodist episkopalkyrkan. Under inbördeskriget tjänade han i nordarmén.

Bekant är, hur han kom att samarbeta med evangelisten Moody och hur han tillsammans med denne under tre årtionden verkade till oberäknelig välsignelse icke blott i Chicago utan runt om i det väldiga Amerika liksom ock i England. Ännu vidare än det evangelium Moody predikade och Sankey sjöng, nådde den senares från trycket utgivna sånger, vilka särskilt på 1870- och 1880-talen voro mycket populära bland de kristna även i vårt land. Och än i dag finnes S. representerad i våra sångsamlingar genom flera av sina bästa och gedignaste sånger.

Under de senaste åren av sitt liv var Sankey blind. Men han upphörde icke därför att prisa sin Herre med den särskilda gåva, han ägde i så rikt mått.

Missionär F. Franson har fått hembud.

Från Amerika har den oväntade och smärtsamma underrättelsen anlänt, att den i vårt land och långt bortom dess gränser kände missionären F. Franson avlidit. Han dog i Idaho Springs, Colo. Närmare meddelanden om hans frånfälle saknas ännu.

Denna underrättelse skall säkert mottagas med sorg och saknad av de många tusenden, som lärt känna och älska denne för Gud och själars frälsning helt hängivne man. Frid över hans minne!

Tack och farväl

beder jag att genom Pietisten få säga till alla vänner, med vilka jag under sommarens resor här hemma i mitt kära fosterland fått umgås. Synnerligen tacksam är jag till Missionsförbundets föreståndare och sekreterare, till de distriktföreståndare, som vänligt och väl ordnat mina resor, samt till predikanter och vänner, som bevisat mig kärlek, tillmötesgående och gästvänlighet. Hjärtligt tack till alla och för allt!

Det har varit ofantligt kärt att efter 27 års bortovaro få se det älskade fosterlandet, dess utomordentligt härliga natur, lära känna dess rika materiella resurser och bliva närmare bekant med dess jämförelsevis väldiga utveckling synnerligen inom industriens område. Sverige är tvivelsutan Europas förnämsta framtidsland, blott dess folk behåller inbördes endräkt och harmoniskt arbetar för sitt eget väl. Må det taga väl vara på sina väldiga resurser och utveckla sina många näringsgrenar!

Mest har det glatt mig att se, vilka erövringar den andliga verksamheten gjort. Gud har välsignat landet med kraftiga väckelser och i vårt kära Missionsförbund har missionens herre många rikt utrustade män, som vi hoppas allt framgent komma att använda sina gåvor i missionens tjänst. Jämfört med andra missionssällskap ha våra vänner, synnerligen de sista åren, gjort förvånande uppoffringar. Den ståtliga, ytterst väl ordnade Missionsskolan å Lidingön, vilohemmet i Rättvik och Missionsskolan i Kina, vilka liksom genom ett trollslag kommit till stånd och det utan skulder, är något alldeles enastående samt ett kraftigt vittnesbörd om den tro, tilltagsenhet och offervillighet, som finnes hos missionsvännerna i Sverige. Må Gud få bevara sitt folk i samma missionsnit, i endräkt och kärlek samt beskydda dem från villfarelse och likgiltighet och det skall ske, vad många bedja om och tro, att Gud skall genom missionsfolket bevara bibelns auktoritet och det kristna livets kraft i Sverige samt för många hednafolk utbreda ryktet om sin stora godhet. Ske alltså!

Jag har rest över nära nog hela landet och allestädes har jag blivit hjärtligt mottagen och väl befordrad. Jag har vinnlagt mig om att i enkelhet predika ordet till uppbyggelse och befästelse i tron. Huru jag däri lyckats, känna de, för vilka jag haft glädjen frambära fridens budskap. Jag hoppas, att jag icke lämnat några ledsamma intryck efter mig. Jag har sett och lärt mycket både av sådant, som är värt att lära av, och sådant,

som bör undvikas. Och kan jag härmed bättre betjäna min kära församling och min omgivning i Amerika, har mitt besök i fosterlandet ej varit fåfängt.

Denna sommar har varit min allra trevligaste sommar, och jag medför hem endast ljuva och tacksamma minnen. Och när jag den 12 aug. lämnar fosterjorden för mitt kära hem i fjärran Västern, vinkar jag ett känsligt farväl till alla vänner i mitt evigt kära fosterland, innerligt bedjande Gud beskydda och välsigna det, synnerligen mina andliga trosfränder med deras käre föreståndare. Må vi bevaras under pilgrimsfärden, tills vi mötas i det land, där icke havet och ingen tid är mer!

Eder i Herren förbundne C. A. Nelson.

Halmstad den 10 aug. 1908.

TYNEST STILL HOW SEE EAL MODIES

Från Lappland.

I Kiruna finnes anställd en bibelkvinna, Elisabeth Eriksson, som åtnjutit något underhåll från Svenska Missionsförbundet. Hennes uppgift är att som bibelkvinna och ackuschörska verka dels bland den bofasta befolkningen därstädes och dels bland den lappbefolkning, som tidvis kommer dit ned, samt i övrigt i enstaka lappbyar, dit hon kallas för tjänstgöring — stundom mycket långt bort.

Några intryck och erfarenheter från en sådan långresa har hon skildrat i brev till sina vänner här i Stockholm. Detta brev har välvilligt ställts till vårt förfogande. Och meddela vi ur detsamma följande: En dag erhöll jag ett telegram från Kiruna järnvägsstation. Det var bud från en mycket avlägsen lappby, där man önskade mitt besök. Det var då blott att skyndsammast göra sig i ordning och begiva sig iväg. Först fick jag följa med tåget till Torneträsk. Där mötte mig tvänne lappar i brokiga lappdräkter. Och nu gällde det att röra på sig. Vi måste gå ett duktigt stycke genom skogen. Och lapparna kilade som råttor genom busksnåren, så att jag hade all möda att hinna med. Men det måste gå. Att börja med kunde de som vanligt icke ett enda ord svenska. Men jag tänkte: Få vi bara hålla på litet, så kryper nog svenskan fram. Så skedde också. Framkomna genom skogen hade vi att ro 5 mil uppför Torneträsk och Torneälv. Sedan de bäddat med renhudar och annat åt mig i den långa båtens bakre del, satte de sig till årorna, och nu bar det av i väldig fart. Det hade varit en tämligen behaglig färd, om icke den förfärliga myggen varit så svår. Jag fäktade och slog omkring mig som en galning, och ändå blev jag uppsvälld och förstörd, som om jag varit i krig med getingar. Men allting går. Då vi hade rott 31/2 timme, kommo vi till en fors, där vi måste gå, ty vi kunde ej ro fram. Nu kommo nya äventyr. En annan båt anskaffades. Men den var så gammal och otät, så att jag måste ösa vatten, allt vad jag förmådde, och det ville knappast förslå ändå. Snart voro vi dock vid en annan fors. Där kunde vi ej gå, utan måste taga oss fram i båten. Det såg verkligen livsfarligt ut. I ett nu kastades båten upp mot stenarna, så att jag trodde, att den skulle slås i spillror. Att det var kritiskt, förstod jag också, då jag gav akt på lapparna. Läpparna sammanpressades och ögonen gnistrade, så att jag tyckte de sågo ut som vilda indianer. Jag slöt mina ögon och bara höll mig krampaktigt fast i båten samt suckade till Herren om hjälp. Och Herren halp oss lyckligt fram, ehuru båten stundom reste sig nästan upprätt. Ett par sådana forsar till måste vi passera på ungefär samma sätt.

Vid den sista forsen hängde på en stång en papperslapp, på vilken stod, att vi måste skynda oss. Nu skall jag säga, att de snälla lappmännen visade prov på sin roddkonst. O, vad de rodde! Att det ej gick så jämt och bekvämt, det säger sig självt. Men jag törsökte sjunga och se glad ut. Efter fem timmars sådan färd fingo vi äntligen i sikte den lilla lappbyn

Salmis, dit vi skulle.

En ung fru Säkker låg och flämtade i mycket hög feber, och som det såg ut, kut de slutet vara för handen när som hälst. Gummorna och gubbarna sprungo om varandra, skreko och hojtade. De kloka gummorna, som i dylika fall komma tillstädes, företaga sig allt möjligt. Arma människor. Vilken nöd! Då jag kom in i den låga hyddan, trängde de sig nyfikna omkring mig och undrade, vad jag skulle taga mig till. Den lilla hyddan eller kåtan blev alldeles fullpackad. Här gällde det nu att handla. Minuterna voro dyra. Ensam så många mil från läkare eller annan hjälp stod jag nu bland allt detta elände. Vad jag ropade till Gud om förbarmande den stunden! Vänligt men bestämt måste jag visa ut alla nyfikna. Endast mannen, den sjukas moder, en flicka, vilken jag behövde till hjälp. samt en lappman, som kunde tolka mig, fingo stanna inne. Sedan jag fått upp eld samt vidtagit de allra nödvändigaste renlighetsåtgärder m. m, lyckades det mig som ett Guds särskilda under, så att rätt snart var all fara över. Men nu önskade jag att alla, som tänka på oss och bedja Gud för vår mission, hade fått vara med och se de snälla människornas glädje. Pappa Säkker grät i glädje, så att stora tårar rullade ned för hans kinder.

Dagen därpå, sedan jag vårdat min kära patient, var jag ute litet för att se på byn. Där funnos några små trähus, eljest var det bara kåtor och jordkulor. Lapparna här äro s. k. bofasta lappar, finnlappar, som blott resa nu och då till Kurravara eller Juckasjärvi. Ack om man kunde göra något tör dessa fattiga, snälla människor! De veta knappast, huru de skola kunna tillräckligt visa sin tacksamhet. Gud välsigne dem. Fram på dagen blev jag hungrig. Kaffet och rökpipan fingo vara för mig. Jag bad i stället om litet mjölk och torrt renkött, vilket jag ock fick. Det smakade härligt för en hungrig mage. Jag var ju hos lappar nu. Mot aftonen samma dag måste jag säga den kära patienten och övriga i byn farväl. Jag måste ju hem igen, där andra väntade mig. Det var rent av smärtsamt att säga dem farväl. De gräto, tryckte mina händer och tackade: »Kidotiapaljon» – jag tackar – tackar så mycket — ropade de om varandra, så länge vi kunde

höra dem. Det gjorde mig så ont att nödgas fara ifrån dem. Aldrig skall jag glömma den unga fru Säkker, huru innerligt och tacksamt hon såg på mig. O, må jag få möta henne och många lappar i himmelen! Gud välsigne detta kära folk! Vi måste nu anträda den lika långa, svåra och äventyrliga resan hem igen. Resan försvårades nu ytterligare genom ett intensivt regn. Men samma lappar, som förde mig bort, förde mig också hem igen. Och samme Gud, som halp mig dit samt stod mig nådeligen bi under min vistelse därborta, gjorde ock min återresa lyckosam. Nu är jag åter hemma på mitt egentliga verksamhetsfält, Kiruna, och har fullt upp att göra. Jag är så tacksam till Gud och människor, att jag ringa stoft i någon liten mån får tjäna Herren och de hjälpbehövande.

En ringa syster
- Elisabeth Eriksson.

Vi hava fått för intet. Låtom oss giva för intet.

Ingen blir fattig, därför att han offrar för mycket för missionen. Detta torde man i vår tid icke behöva bevisa. Men till hjälp för någon, som möjligen frestas att tycka, att det blir för dyrt att vara med i den kristna missionsverksamheten, vill jag, med redaktionens benägna tillstånd, meddela följande, som för mig själv varit mycket lärorikt.

En predikant omtalade i en predikan följande:

Församlingens i N. pastor, som var ute för att samla medel för verksamhetens bedrivande, var nyss gången från ett par gamla makar, hos vilka han varit för att bedja om ett missionsoffer. Då han gått, sade hustrun till sin man: »Jag tycker, att det är ganska dyrt att höra till församlingen. Aldrig är det annat, än att man skall giva ut pängar både hit och dit. Jag tror, vet du, att vi begära utträde ur församlingen.» — »Ja», sade mannen, »det ska' vi göra. Men först skall du gå upp på vinden efter den gamla hatt, som jag hade, innan jag blev omvänd — han skiftade visst i grönt och många andra färger —, likaså mina trasiga kläder, som du minns, jag hade då. Så skall du taga på dig dina kläder, som du hade den tiden. Riv sedan ned gardinerna, som hänga för fönstren. Ty innan vi blevo omvända och började att giva till missionen, hade vi ju inga sådana. Då gick allt åt till brännvin, vilket vi delade, du och jag. Vi ska' ta fram allt detta nu igen.» — »Gud förlåt mig», sade hustrun, »att jag kunnat glömma allt detta. Huru mycket bättre hava vi det icke nu, sedan vi började att tjäna Gud. Tack skall du ha, för vad du lärt mig. Jag skall springa ifatt pastorn med en krona till. Det var så litet han fick.»

O. E. Johansson.

Hans sista sång.

En predikant, som hade en vacker klangfull röst och ofta för lyssnande skaror med sin sång förkunnat Herrens lov, fick på äldre dagar kräfta i tungan. Han gick till en läkare, och denne tillrådde en operation. Då allt var i ordning därför, och läkaren redan tagit kniven, sade den gamle mannen: »Vänta ett ögonblick, jag har något att fråga er.» Läkaren väntade och den gamle fortfor: »Herr doktor, när detta är över, skall jag kunna sjunga igen?»

Doktorn kunde icke svara ett ord; han skakade blott på huvudet. Den gamle reste sig då upp, och under det tårar runno utför hans kinder, sade han: »Jag har i så många år fått sjunga Herrens lov, och nu såger ni, herr doktor, att jag aldrig skall kunna sjunga mer efter denna operation. Låt mig då, innan ni utför den, ännu en gång få sjunga en sång till min Guds lov.»

Läkaren gav under djup rörelse sitt samtycke, och från operationsbordet sjöng den gamle mannen en av sina älsklingssånger:

Jag har Gud, och jag har nog, Herren vare lov och ära! Mig han i sin kärlek drog Närmare sin famn, den kära, Tills han helt där slöt mig in. Och nu är han evigt min, Och vad kan mig då förfära!

Några ord om vår ungdoms litteratur.

Allmant ha vi nu vaknat upp över behovet hos våra unga troende att få följa med sin tid i fråga om bildningsmöjligheter, konst, litteratur o. s. v. Det har ej alltid varit så, liksom ju ännu någon finns kvar, som menar, att man kan nöja sig med den rena uppbyggelselitteraturen. I allmänhet trampar man ej numera på detta livsbehov. Våra ungdomsbibliotek t. ex. bära vittne därom. Men den frågan är och kommer säkert i fortsättningen att bli brännande, vad man skall läsa själv, vad man skall giva åt andra eller rekommendera. Vi varna för dålig litteratur, vi göra föga för att sätta den goda i händerna på de läsgiriga. I tusende hem äro föräldrarna själva urståndsatta att döma över, vilka böcker barnen böra läsa eller ej, inom ungdomsföreningarna sakna de ledande ofta kunskap om författarenamn och många förläggares samvetslöshet. Resultatet har stundom blivit, att man fått dåliga böcker, farliga för unga sinnen, i andra fall och de flesta har man fått en massa »kristliga romaner» eller berättelser, som haft till huvudsyfte att »låta dem få varandra på sista sidan». Vi behöva göra något för, att vår troende ungdom mer och mer må bli förtrogen med våra bästa författare, våra tänkare och skalder, våra forskare och missionärer. Vi behöva göra något för, att ett gott, givande innehåll må komma till unga själar, som äro under daning, komma i en skön, bildande form. Det må vara sant, att det är

mycket svårt för Missionsförbundet att utöva någon censur, jag vet, att det kan bli olika tankar om, vad som bör förordas eller icke, men något måste göras i detta fall.

Vi få ej lämna obegagnat detta tillfälle, som här står öppet. Jag menar ej, att Missionsförbundet skall upprätta något förlag. Kanske — jag hoppas det — vi komma därhän så småningom, jag menar att vi böra få en avdelning för litteraturanmälan i vår tidning för inre mission. Vore det ej möjligt att genom en kommitté av lämpliga män få en förteckning utarbetad på redan utkomna böcker, äldre och yngre, som kunde rekommenderas för biblioteksinköp, för hemmen och enskilda? Säkerligen skulle ock några åtgärder lätteligen kunna träffas för att av de olika förläggarna betinga en viss procent vid större inköp.

Låt oss göra något i detta syfte. Vi kunna gagna

mycket därmed.

Gust. Mosesson.

Herre, jag tror; hjälp min otro. Mark. 9: 24.

Det gives en slags otro, sådan som den här omtalade mannens, vilken icke kommer därav, att själen icke vill tro, utan därav att hon för sin ovärdighets skull icke vågar eller förmår tro. Detsamma se vi ock på lärjungarna vid Kristi död. De föllo visserligen uti sådan otro, att de gåvo allt förlorat och tänkte, att det nu var ute med Kristus och allt hans verk. Dock var mellan dem och fienderna en stor åtskillnad. Ty att lärjungarna falla i otro, det kommer icke därav, att de aro fientliga emot Herren, utan darav att de för bavans skull icke förmå att tro. Vilket ock är förhållandet med alla dem, som i sin syndanöd stå där och se efter Jesus och förmå icke att tro. Gud vet, huru gärna de ville tro. Men deras samvete, som är förtyngt av synden, ligger dem i vägen, så att de icke förmå det. Sådant kan man även se därav, att de prisa dem lyckliga, som tro, hvilket de ju icke skulle göra, om de icke gärna själva ville tro utan voro fientliga emot tron såsom fariseerna.

Fördenskull bör man flitigt märka, huru Herren Jesus förhåller sig, där han ser sådan otro. När lärjungarna efter Kristi död voro församlade i sin otro, då skyndade han efter sin uppståndelse till och uppsökte dem, på det han åter måtte hjälpa dem till tron. Och där gjorde han allt för att övertyga dem, att han ändå var uppstånden. När de nu sågo honom, gladdes de övermåttan, vilket visar, att de dock icke hade något emot att tro på honom, om de än icke förmådde det. Detsamma ser man även i hans förhållande till Tomas. Denne arme lärjunge hade fastnat så hårt i otro, att han icke ens trodde alla de andras förenade vittnesbörd. Dock ser Herren, att Tomas i hjärtut icke har något däremot, att det vore sant, vad lärjungarna säga, utan ville väl giva sitt liv, om han kunde tro det. Men det går icke för honom. Då skyndar Herren honom till undsättning, visar honom sina sår och bringar hans otro på skam, så att han måste tro.

Plan för missionssekreterare Wilh. Sjöholms resa i Västerbottens lappmark.

September.

Den 12, 13 Åsele.	Den 24 Gargnäs.
> 15 Wilhelmina,	> 26-28 Mala.
> 16 Tresund.	> 29 Norsjö.
* 17 Stensele.	30 Vormträsk.
> -1820 Gunnarn (predmöt	e).

Oktober.

Den 1 Rusksele.

Den 2-4 Lycksele.

Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte hålles i Sollefteå den 13-14 september. Program är infört i föregående n:r av Pietisten.

Nordöstra Västmanlands missionsförening håller sitt kvartalsmöte i Harbo lördagen och söndagen den 29 och 30 augusti. Mötet börjar kl. 3 e. m. första dagen. Föreningens predikanter komma till mötet.

O. Lidén.

Predikant- och missionsmöte med missionshusinvigning hålles den 18—20 sept. i Gunnarn, då missionssekreteraren Wilh. Sjöholm kommer att närvara. Svenska Missionsförbundets predikanter inom Västerbottens Lappmark uppmanas enträget att mangrant komma med. Om möjligt börjar predikantmötet den 18 kl. 4 e. m. Frågor, som skola behandlas vid mötet, sändas till And. Lindström, Lycksele, eller undertecknad tecknad.

J. Öman.

Predikantmöte hålles i Niemisel den 24-27 september

Mötet börjar första dagen kl. 6 e. m. Anmälan av mötesbesökande göres hos byggmästare Ericsson, Niemisel.

Offentligt möte söndagen den 27. Frågor insändas till undertecknad.

Fr. Säfström.

Predikantkonferensen för de 4 landskapen Nerike, Södermanland, Västmanland och Dalarna hålles i Orebro den 8,9 och 10 september.

Den börjar med välkomstfest i Vasakyrkan första dagen kl. 8 e. m., då alla bröderna böra vara närvarande.

Frågor och ämnen för behandling sändas till undertecknad före den 16 augusti. Anmälan om logi göres några dagar före mötet till J. F. Holmstrand, Örebro.

Bröder, söken ordna så, att I kunnen närvara.

E. Ungerth.

Predikantmötet för 7:de distriktet hålles i Salemskyrkan i Karlskoga den 10-13 sept. 1908.

Börjar första dagen kl. 5 e. m.

Frågor samt anmälningar om logi insändas före den 15 augusti till predikanten K. A. Ekman, Karlskoga.

Enoch Olsson.

För tredje distriktet av Svenska Missionsförbundet hålles predikantmöte nästinstundande 22—24 september i Alfta kyrko-by vid Alfta järnvägsstation. Börjar första dagen kl. 4.30 e. m. Frågor till mötet torde fortast möjligt insändas till predikant P. A. Bergman, Alfta, eller distriktsföreståndare J. Erixon, Gefle. Anmälan om bostad under mötet sändes fortast möjligt till predikant P. A. Bergman, Alfta. Predikanter från andra distrikt äro mycket välkomna!

J. Erixon.

Evangelistkurs hålles i Uppsala från och med tisdagen den 3 november kl. 4 e. m. Kursens egentlige ledare blir förre skoll. J. B. Gauffin. Unge män med begåvning och «Kristussinne», som äga församlingars eller kända personers rekommendation, äro välkomna. Fri bostad torde kunna påräknas. Vidare genom brev till undertecknad om möjligt före 1 oktober.

L. W. Nordkvist, Uppsala.

Övningskurser för söndagsskollärare och andra troende unga män och kvinnor, vilka intressera sig för söndagsskolan, hållas i Limhamn den 2-5 september och i Svedala den 9-12 september med början första dagarne kl. halv 8 e. m. Kurserna ledas av söndagsskolmissionären, folkskollärare J. A. Wallendorff och avslutas med offentliga möten i Limhamn söndagen den 6 september och i Svedala söndagen den 13 september, då föredrag hållas av Wallendorff och undertecknad m. fl.

Kristianstad i aug. 1908.

O. N. Thomson.

Distriktsmöte för andra distriktet av Svenska Missionsförbundet anordnas i Östersund den 4-6 inst. september med
början kl. 10 f. m. den första dagen. Predikanter och ombud
från församlingarna hälsas hjärtligt välkomna.

Frågor för mötet önska vi få insända före den 15 augusti
till handl. C. M. Hellström, Östersund. Och anmälan om logi

göres, om möjligt, senast en vecka före mötet till badmästare P. J. Andersson, Östersund.

A möteskommitténs vägnar: Aug. Johansson.

Konferensen i Södertälje kommer, om Gud vill, att i år hållas fr. o. m. onsdagen den 16 september kl. 11 f. m. t. o. m. lördagen den 19 september kl. 1 e. m.
Teol. doktor W. H. Griffith Thomas från Oxford och flera

svenska predikanter hava lovat medverka.

De som ämna besöka konferensen torde skriftligen anmåla sig hos: Konferensbyrån, Södertälje, för erhållande av medlemskort à 1 krona, vilket sändes mot postförskott. I denna anmälan torde även uppgivas, huru många rum och sängplatser som önskas samt från vilken dag. Konferensbyrån träder i verksamhet den 1 september.

Stockholm i augusti 1908.

the Longresia supplies a services

O. Bernadotte.

the discount of the me with a decided and the det at

Efr. Sandblom.

Karl Fries. Teodor Lindhagen. K. A. Wik.